

СУНЦЕ СВЕТОГ САВЕ

ЛИЦА: ЗОРАН, ОСМАК, И ПРВАЦИ ЂОРЂЕ, БОРА, ЈОЦА, МИЛЕ, ЈЕЛА. РАДЊА СЕ ДЕШАВА У ХОЛУ ШКОЛЕ ПРЕ СВЕЧАНЕ ПРИРЕДБЕ.

ЗОРАН: Здраво, клинци! Гле, дотерали се као манекени.

ЂОРЂЕ: Зоки, данас је ђачка слава. Ми је први пут славимо! Ја рецитујем песму о Светом Сави.

ЗОРАН: Ја девети пут славим нашег просветитеља. Он вам је, друштво, сазидао школу!

БОРА: Стварно? Зато је овако стара, требало би да се направи нова. Бар сала за физичко!

ЂОРЂЕ: Ма не, Растко, или свети Сава, живео је пре много, много човекова.

ЗОРАН: Не каже се човекова, него векова.

ЂОРЂЕ: Па то је исто, много је човека рођено од његове смрти.

ЈОЦА: Деда ми је причао да су прве школе биле манастири и цркве.

ЗОРАН: Па и садашње школе су као цркве – наставници се крсте кад ђаци одговарају!

МИЛЕ: Такви сте ви осмаци. (С поносом.) А ми, прваци, до ђачке славе научили смо да читамо и путамо.

ЗОРАН: Да путате?

ЂОРЂЕ: Један пута један, два пута два, три пута три и тако редом.

ЗОРАН: Каже се – да множимо, а не путамо.

МИЛЕ: Па то је исто. Ми смо баш вредни и послушни. И Свети Сава је учио децу да буду таква. Слушао сам једну причу о родитељима који су довели своју бебу Светоме Сави у цркву да благослови дете и да му да срећу. Он је благословио дете, као што је и Исус децу благословио, али му срећу није дао, него је рекао родитељима да му срећу могу дати само они, ако га од малена науче да ради, да штеди, да не лаже, да не краде, да слуша, да поштује старије, да добро чува здравље, да је побожно. И тако ће бити срећно.

ЈЕЛА: И, јесу ли родитељи послушали свеца?

МИЛЕ: Наравно, учинили су све што им је светац рекао, па је од њиховог малог лепотана постао добар, вредан, поштен и побожан човек.

ЗОРАН: Па јес, и ти си Миле побожан.

МИЛЕ: Да, идем у цркву с родитељима. Знам и молитву Оче наш...

ЗОРАН: А признај да си свештенику Марку увек при сусрету говорио: - Добро јутро, деда. Добро јутро, деда. А кад те он питао зашто њега младог зовеш дедом, шта си му рекао?

МИЛЕ: Био сам тада мали, и рекао сам му: - Мој тата Вас увек зове оче, па кад сте њему отац, мени сте деда! (Сви се насмеју.)

БОРА: Ми се распричали, а отац Марко већ треба да дође и освети шта нам колач.

ЈЕЛА: Кажу да је Растко имао крупне очи и много је волео да чита. У току свог живота чинио је многа добра дела.

МИЛЕ: Научио је Србе како се прави сир, направио им прозоре, слепима је враћао вид а болеснима здравље, разговарао са животинама. Много је помагао људима.

ЂОРЂЕ: Сад ће и мени помоћи на слави да кажем песму без грешке.

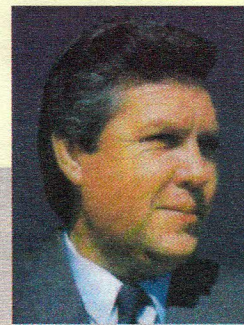
ЗОРАН: Само храбро. Он вас гледа са иконе. Видите ли оно сунце око његове главе? Е, ти зраци су чудотворни. Осветле ти памћење и нема грешке. Братац је то доживео лично. (Махне им и оге.)

ЂОРЂЕ: Ма, верујете ли ви да је Зоран некада рецитовао на приредби?

ЈЕЛА: Не верујем. Он девети пут слави ђачку славу, а осми је разред!

БОРА: Он више воли лукове, стреле и мачеве него књиге. Ко Вукан и Стефан, Савина браћа.

МИЛЕ: Браћо, идемо. Ено и домаћина славе, носи колач. (Огу весело.)

пише:

**Власта
Н. Ценић**

